

MED

1. 11. 2014

Stojim med vrati časa in gledam privid iz preteklosti. Šumenje dreves in škripanje tečajev prebuja v meni oddaljene podobe, ki jadrajo skrite za vetrom. Dih davnin ziba listje in jim šepeta davno pozabljene stihe. Deklica, ki jo gledam, nisem več jaz, pa vendar so njene oči moje. Pogleda stran, kakor da bi vedela, da jo je svet že pozabil. Moj glas se izgubi v sunku vetra, ko jo pokličem k sebi, in me skozi njeno kožo oblizne in sprašujem se, ali je okus grenak kot moje srce. Njeni lasje plešejo z listjem - radi bi poleteli v nebo, daleč proč od misli, s katerimi so spojeni v nepredstavljive oblike. Ona pa se zdi tako stalna in večna, za vedno zamrznjena v tistem trenutku. Noče me pogledati, vem, da mi očita njeno prihodnost. Nikoli ni želela, da se konča na ta način. Stopim skozi vrata, a jih ne zaprem. Kmalu se bova srečali. Veter bo nosil najino pesem, vrtinčil jo bo med drevjem, zibal listje, kjer se bo, tako kot najin spomin, razblinila v nič.

Soba 516. tukaj so vse sobe iste, kot celice v čebelnjaku, a je v tisti sobi nekaj, kar je tako drugačno. Ko čebelnjak roji od čebel in se zvok prebije na hodnike, stopnišče, v dvigalo, ki vedno crkuje in celo dol, v dežurno ložo, med vsemi najbolj nezavzeta čebela spi ali gleda že tretjo epizodo Game of Thrones, je v sobi 516 vse tiho. Brenčanja ni, pa vendar se med cedi skozi vrata, da se ti, ko greš mimo, lepijo čevlji in si prisiljen za sekundo postati in prisluhniti tišini. Jaz jo poslušam že tri mesece. Vsak dan grem mimo, čeprav stanujem v drugem nadstropju, in poslušam. Ko pride kdo iz katere izmed sob na hodnik, se naredim, kot da sem prišel samo malo na zrak, začnem globoko dihati, da se mi prične vrteti in me samo prilepljeni čevlji zadržijo na nogah. Mislim, da me je punca iz 519 že pogruntala. Ko nese smeti in me vidi stati na hodniku, se mi prijazno nasmehne z očmi, ki izdajajo, da vedo, pa tudi, da razumejo. Enkrat je celo postala zraven mene in poslušala, nato pa odšla z medom na podplatih, misleč, da bi bil raje sam. Ko se napijem tišine, se odlepim in se vrnem v svojo sobo.

Živim za tiste trenutke, ko jo skozi okno sobe vidim prihajati s faksa. Hodi počasi in zdi se, da je svet nanjo pozabil. Če ne bi bilo nikogar, ki bi poslušal njeno tišino in jo gledal, medtem ko izginja, bi morda zares izginila in se razblinila v nič. Tako sem v svojih očeh njen rešitelj in se ne počutim totalno zanič, ko takole prežim nanjo.

Med tem, ko ostale čebele brenčijo in letajo od cveta na cvet, ona ostaja na tleh, njena majcena, prosojna krila ne zmorejo dvigniti njenega drobnega telesa. Poleg tega so prepojena z medom in zlepljena skupaj. Sprašujem se, kako njeni lasje prosto padajo na ramena, brez da bi se ujeli v sladko lepilo. Ko hodi, so njeni koraki neslišni in ne puščajo sledi v času, tudi ko so umazani z najtrdovratnejšim blatom. Enkrat sem jo videl hoditi po lužah. Ni radostno čofotala v vodi, kakor to počno majhni otroci, le hodila je sem ter tja, ne meneč se za to, da bile njene

uboge, znučane allstarke bolj potopljene kot Titanik. Brodila je po tisti kalni vodi, dokler je ni zdramil zvonec, ki je v bližnji cerkvi odbil davno pozabljeno uro. Nekaj sekund je še zrla v tisto smer, nato pa s svojimi razmočenimi čevlji in mojim srcem šla gor, v svojo sobo.

Na vsakem domskem žuru, na vsakem sestanku, sem čakal, ali bo prišla in nikoli ni. Ko je bilo poklicano njeno ime, so se vsi samo spogledali, češ kdo je to, in tudi njeni cimri so dajali vtis, kakor da ne poznajo njenega imena. Takšna je bila. Česarkoli se je dotaknila, je ostalo nespremenjeno, kot hladni piš vetra, ki te obližne in je dovolj, da spoznaš, da je hladno, a ne dovolj, da zapreš zadrgo na bundi. Nisem razumel, kako je ljudje ne opazijo, kajti ona je bila center kozmosa, ki mu pravim moje življenje in vse bi dal, da bi tisti piš vetra začutil na svoji koži. Rad bi jo prijel za roko in pustil, da mi njej pulz polzi skozi dlan. Rad bi jo pogledal v oči in jo vprašal, zakaj so tako prazne.

24. 12. 2014

Vesel božič.

December je in čebelnjak se prazni. Vse čebele letijo domov, k svojim družinam. Sam grem domov s čudnim občutkom v trebuhu, božič v moji družini že dolgo ni takšen, kot v reklamah za kokakolo. Pravzaprav bi raje ostal tukaj, a grem zaradi svojega brata. Že dolgo ga nisem videl. S kovčkom stojim zunaj in gledam v njeno sobo. Med se cedi po fasadi in kaplja na zasnežen pločnik. Pred oknom se pojavi silhueta. Za sekundo ujamem njen pogled, nato se žaluzije zaprejo. Ostra bolečina, ki jo začutim, ni posledica njene jasne zavrnitve, ampak žalosti, ki sem jo videl v njenih očeh. Takoj mi postane jasno, da ta čebela ne leti nikamor.

Prvič sem jo videl septembra, ob vseljevanju. Kar nekaj nas je stalo zunaj pred domom in čakalo, da očetje in mame s stvarmi, ki jih ni bilo mogoče stlačiti v kovčke, okupirajo vhod. Potem smo se premikali kot avtomobili ob štirih na dunajski. Dvigalo je delalo s polno paro – gor in dol in gor in dol kakšnih stokrat. Ko sem se drugič peljal v pritličje po zadnji vreči stvari, se je dvigalo odprlo naravnost v njene oči. Stala je pred mano s kovčkom in zamaknjeno gledala nekam nad mojim levim ušesom. Dolgi, svetli lasje so nežno plapolali v vetru, ki se ni menil za gnečo in se prebil v notranjost. Oči so bile mrtve, ustnice suhe. Pa vendar je bila lepa. Kasneje, ko sem razmišljal in podoživljal to najino prvo srečanje (in ko sedaj pomislim, tudi edino), sem ugotovil, da so bili vsi spomini punc, v katere sem bil zatreskan v srednji šoli, popolnoma brez vrednosti. Zapirala mi je pot, jaz pa nisem hotel ničesar reči, tako ali tako pa glas verjetno ne bi našel poti skozi glasilke.

'No, Sara! Daj no, kaj sanjaš?!' Glas me je iz objema njenih oči vrnil nazaj v dvigalo. Za njenim hrbtom je stal visok moški košatih brk in mrkega pogleda. Za njim je stala drobna ženica, njene oči so bile skoraj tako prazne kot hčerine. Oče je svojo hčer grobo porinil, da se je opotekla naprej in se zaletela v nabito poln kovček, da se je prevrnil in mi padel na nogo. Sklonil sem se, da bi ga pobral, a me je sunkovito odrinila čokata, kosmata roka in pograbila za ročaj. 'Sara, pogledj kaj si naredila. Zakaj moraš biti tako ...' Njegov glas se je izgubil v trenutku, njene oči so me spet potegnile v črnino. Sploh se ni odzvala, nobenega leska ni bilo. Ni mi rekla oprost,

samo stopila je na stran, k mami. Ta mi je, ko sem se omotičen spravil iz dvigala, rekla »Hvala«, a verjetno bolj zaradi ljudi, ki so z zanimanjem opazovali mini družinski izbruh in bili zadovoljni, da njihova družina vendarle ni najbolj zavožena, kot zaradi mene.

21. 11. 2013

Bil je eden tistih dni, ko se nebo zdi tako težko in zrak tako vroč, da peče po grlu in stiska v pljučih. Vročina se klati po kotih, visi pod stropom in se zarije pod nohte. Spraskala bi kožo s sebe in se obrala do kosti, da ne bi ostalo ničesar, razen hladnih votlin, v katerih se skrivajo goreče skrivnosti, ki me žgejo od znotraj. Mama stopi v hišo, si otrese sneg z ramen in vrže lase naprej, da se snežinke zakotalijo po tleh in se svetijo kot dragulji. Pomežiknem in jih več ni. Mama me gleda z obžalovanjem. Vedno me tako gleda, želi si, da bi se pred osemnajstimi leti odločila drugače. Vpraša me, kaj bi rada za kosilo. Skomignem z rameni in se umaknem v svojo sobo. Prevroče je.

Brat mi je za božič podaril risbico, ki jo je narisal v vrtcu. Na njej je vlak, na katerem, če uporabiš domišljijo, piše Maribor, pred njim stoji on in z velikim nasmehom maha meni, ki se smejim skozi eno izmed oken. Že dolgo se nisem videl s takšnim nasmehom. Mama me med večerjo vpraša, ali sem zaljubljen, ko odsotno brskam po grahovi omaki in poskušam zrno graha spraviti iz enega konca krožnika na drugega, brez da bi se dotaknil drugih zrn. Vtaknem si tisti grah v usta, da me neha gnjaviti, čeprav sem prepričan, da ve, da ne maram grahove omake.

Novo leto mine kot vsako drugo. S Tilnom visiva pri njemu doma, jeva pico in igra League of Legends, malo pred dvanajsto pa se spraviva ven, da ujameva ognjemet, ki je vsako leto bolj beden.

Na vlaku v Ljubljano je cel čas v mojih mislih, da imam občutek, da sedi zraven mene. Sladki med se mi cedi med prste in me odene v toplino. Pogrešam jo. Njeno tišino, njene drobne korake, svetle lase, ki plešejo z vetrom, celo njene prazne oči. Hrepenim po trenutku, ko jo bom spet videl.

Žaluzije so še vedno zaprte in sneg še vedno leži na pločniku pod oknom. Nekaj pa je drugače, med je zamrznil in visi z okna kot ledene sveče. Ena se odlomi in se razleti na pločniku. Poberem drobec in ga valjam med prsti. Toplota mojim prstov mu ne pride do živega, med ostane mrzel in se kot steklo zarije v blazinice.

V peto nadstropje stečem brez kovčka, ki sem ga odvrigel v pritličju. Že na stopnišču slišim glasove, ki obmolknejo, ko se zadihan pojavim na hodniku. Stojijo pred njenimi vrati in prekrizanih rok strmijo vame, kakor da sem tujec in tam nimam kaj iskati. Počasi se jim približam, kot divjim zverem, ki mi bodo vsak čas skočile za vrat. Dotaknem se vrat, zaprem oči in poslušam. Ni je več. Roka zdrsne na kljuko in vrata se vdajo. Čokat fant, ki sem ga na klopici pred domom vsak dan videl jesti ocvrt krompirček, mi zapre pot. »Hej, ne smeš tja!« V njegovih

očeh je poleg holesterola moč videti zaskrbljenost, ki ni iskrena. Zagabijo so se mi in prime me, da mu zbijem ves špeh z obraza, ostale pa potisnem z balkona. Nikoli se niso menili zanjo, zanje sploh ni obstajala.

5. 5. 2014

Vstopi in pozdravi. »Zdravo«. Kot odmev lastnega pozdrava ga šibki glasovi ljudi spremljajo med tem, ko se usede na leseno klop. V sobi je 5 ljudi, vključno z njim. Vsi strmijo skozi okno, tudi on. Bolj gledajo, kot strmijo. Bolj nekam v prazno, kot skozi okno. Čas teče. Zamolkli glasovi prihajajo skozi vrata, a nihče ne posluša. Vse glave so obrnjene proti svetlobi, da bi pregnala temo. Zdi se, da mine cela večnost, ko se vrata odpro in skozi stopi dekleta s svetlimi lasmi in upadlim obrazom. Odide brez pozdrava, svetloba se je ne dotakne. Dekletove oddaljujoče se korake preglasi glas prijazne in predebele medicinske sestre, ki zakliče »Naslednji, prosim!« Gospa, ki sedi ob oknu, se počasi vstane, da se les v mukah zdrami iz spanca, in vrata jo pogoltnejo.

»Marko, pusti ga.« punca iz 519 me prime za zapestje in gruči hkrati reče »To je on.« Množica lačnih pogledov me pospremi, ko stopim v sobo. Po zlatem ledu oddrsam do okna, kjer sem jo takrat videl stati. Odprem žaluzije, da se sonce ujame v led, ki ga ne bo nikoli več moč odmrzniti. Jaz in moje srce se sesujeva na golo posteljo.

Ko se vrnem na hodnik, je ta prazen, razen punce iz 519, ki me ponovno prime za zapestje, kot da se boji, da bo tudi moje srce nehalo biti. Ne pogledam je, a ne umaknem roke. Tudi, če bi mi jo odtrgala, bi mi bilo vseeno. Ko se ponovno zavem, stojim pred vrati, v roki držim zvežček. Punca je izginila, nekje v možganih pa mi odzvanjajo njene besede 'To sem shranila zate'. Ob vratih s hrbtom zdrsim na tla in v objemu ledu odprem zvežček na zadnji strani. Skupaj z njenimi besedami me preplavi najlepša tišina in vonj po najslajšem medu, objamejo me krhke roke in poljubijo prazne oči, ki me z mogočnimi krili za trenutek ponesejo s seboj proti zvezdam.

1. 1. 2015

Za tebe.

Ne vem, ali boš to prebral. Hvala. Sara

Sanja Premović